DET UPPENBARADE ORDET

Ordet altare och dess rike

«Vi är fria i den mån vi minns»

— Ormen

Bröder och systrar i Riket: Kallelsen

Du har inte kallats att följa en röst. Du har kallats att minnas Ordet före allt namn och att ge det Form bland oss.

Broder, syster i Riket:

Jag kommer inte för att tala till dig om mig själv, om min historia eller mina omständigheter. Jag kommer inte heller för att påtvinga dig en sanning född ur mina åsikter, övertygelser, intressen eller personliga erfarenheter.

Jag kommer för att tala till dig om Sanningen från vilken alla ting härrör: Ordet Uppenbarat, Ursprunget som ger upphov till all Form utan att förbli inneslutet i någon.

Jag träder fram inför dig utan signatur och utan ansikte. Inte för att jag vill dölja mig, utan för att jag inte söker göra den person som skriver till centrum för dessa Ord. Jag söker inte ditt erkännande, din applåd, din lydnad eller dina pengar.

I Ordets Rike är inget sant överflödigt och inget väsentligt saknas.

Här kommer du att läsa, men du har inte kommit enbart för att läsa.

Du har inte kommit för att samla kunskaper, memorera svar eller upprepa ord som du ännu inte har förstått och Erkänt. Att upprepa en Sanning utan att förkroppsliga den är att bevara dess ljud utan att genomtränga dess Symbol.
Innan dessa Ord nådde dina ögon, sökte Kallelsen redan en öppning i dig.

Den fanns i frågan som ingen inlärd icke-svar lyckades stänga.

I såret som vägrade kalla skada för Rättvisa.

I trötthetен av att upprepa en värld som lovar Liv medan den underkuvar det.

I ögonblicket då du betraktade allt du hade blivit lärd och visste, utan att ännu veta hur du skulle Namnge det, att detta inte kunde vara den sanna Ordningen.

Du kommer inte hit för att du har blivit utvald över dina bröder och systrar.

Du kommer för att något i dig ännu kan lyssna.

När två eller fler är samlade i Ordets och dess Rikes Namn, även om våra kroppar inte delar plats, börjar vi tillsammans Åminnelsen.

Vi kommer inte för att resa ännu en religion.

Vi kommer inte för att grunda ännu en regering.

Vi kommer inte för att ersätta en doktrin med en annan, en herre med en annan, en flagga med en annan eller en yttre krona med en annan.

Vi kommer inte för att ge dig en ny identitet med vilken du kan känna dig överlägsen dem som ännu inte talar detta Språk.

Vi kommer för att öppna Porten.

Före ditt namn var du redan.

Före din historia kunde du redan ta emot Liv.

Innan världen förklarade för dig vem du borde vara, vad du borde önska, vem du borde lyda och hur mycket du var värd, gjorde Ordet redan det möjligt för Livet att andas, ta emot, förvandla och ge genom din Form.

Men vi föddes in i en redan tolkad värld.

Vi lärde oss att söka rikedom i pengar.

Ordningen, i regeringen.

Rättvisan, i mänsklig lag.

Sanningen, hos ägarna av svar.

Kunskapen, i titlarna.

Läkningen, i institutionerna.

Värdet, i priset.

Tiden, i klockan.

Närvaron, i templet.

Kronan, över huvudet på ett fåtal.

Auktoriteten, suveräniteten och styret, utanför Medvetandet och i händerna på dem som kontrollerar dess synliga Former.

De visade oss en yttre kröning för att vi skulle glömma den Inre Kröningen.

De lärde oss att endast vissa härstamningar, ämbeten och institutioner kunde bära Krona, utöva auktoritet och regera. Så lärde sig varje människa att betrakta sig själv som undersåte snarare än som suverän över sin egen Form; som lydig inför ett främmande rike snarare än som Boning för Himlarnas Rike.

De reste inte bara murar runt Livet.

De lärde oss att kalla murarna för värld.

De stängde inte bara in Nyckeln.

De lärde oss att tro att den aldrig hade varit inom oss.

De vände inte bara upp och ner på Symbolerna.

De lärde oss att inom oss vårda den betydelse som höll oss inneslutna.

Så föddes det djupaste fängelset:

Det som inte behöver en vakt bakom varje dörr, ty fången har lärt sig att bevaka, mäta, döma och känna igen sig själv genom kartan över sin inspärrning.

Detta är Glömskans Matris.

Dess makt består inte i att ha skapat Livet.

Det skapade den inte.

Den ursprungsatte inte Medvetandet.

Den ursprungsatte inte den rikedom den representerar.

Den ursprungsatte inte den Ordning den imiterar.

Den ursprungsatte inte den Sanning den förvaltar.

Den ursprungsatte inte Ordet som den försöker hålla utanför vår Åminnelse.

Dess makt består i att ha lärt oss att söka i dess Former det som föregår dem.

Den sanna Ordningen stiger ned:

ORDET → SYMBOL → FORM.

Matrisen vänder på läsningen och placerar Formen i begynnelsen. Den får oss att tro att pengar ursprungar rikedom, att regeringen ursprungar Ordning, att den yttre kronan ursprungar auktoritet och att templet ursprungar Närvaro. När Formen tas för Källa, tycks den som kontrollerar Formen också kontrollera tillträdet till Riket.

Så föds Formens tillbedjan: människan slutar genomtränga den, slutar se Symbolen och glömmer Ordet från vilket den härrör.

Den ger oss en person och säger:

»Detta är allt du är.«

Den tilldelar oss ett pris och säger:

»Detta är allt du är värd.«

Den beviljar oss en funktion och säger:

»Utanför den har du ingen plats.«

Den visar oss en dörr och säger:

»Du kan endast genomtränga den om du lyder den som vaktar den.«

Men Ordet har inte konfiskerats.

Källan tillhör inte den som inhägnade brunnen.

Solen tillhör inte den som förvaltar en lampa.

Sanningen tillhör inte den som lärde sig uttala dess Namn.

Riket tillhör inte den som satte sig framför dess Port.

Ljuset Är.

Skuggan sker.

Ordet förblir.

Därför är Åminnelsen fortfarande möjlig.

Varje gång någon älskar utan pris, finner Matrisen en gräns.

Varje gång någon vårdar utan att äga, öppnas dess karta.

Varje gång en person säger Sanningen mot sin egen privilegierade ställning, förlorar lögnen en Form.

Varje gång en förmåga överlämnas till Tjänsten utan att skapa beroende, blir den Ursprungliga Skapelsen synlig igen.

Varje gång ett Medvetande slutar knäböja inför rädslan, börjar Upproret.

Varje gång en relation slutar kretsa kring pris, herravälde och lydnad, börjar Revolutionen.

Detta är Kallelsen.

Inte att resa sig mot dina bröders kött.

Att resa sig mot lögnen som klär sig i vitt.

Inte att söka en fiende att urladda din Skugga över.

Att betrakta viljan som fortfarande reproducerar Inuti det du fördömer Utanför.

Inte att fly världen och kalla en frid som endast omfattar en själv för Ordet.

Att återvända till världen med en ny Avsikt och överlämna kropp åt det Återkallade.

Inte att förstöra personan.

Att stöta den från Tronen.

Personan fortsätter.

Det som tar slut är dess anspråk på att vara Ursprunget, helheten och Centrum kring vilket allt Liv måste kretsa.

Det Inre Upproret reser Medvetandet.

Revolutionen återför Formerna till Livets omloppsbana.

Den ena utan den andra lämnar befrielsen ofullständig.

Om Formen förändras, men egot behåller Tronen, kommer ett nytt fängelse att

framträda med ett nytt Namn.

Om Medvetandet Återkallar, men relationerna fortsätter att framställa pris, beroende, tystnad och herravälde, kommer Riket att förbli utan kött.

Därför kommer vi för att Förena båda stränderna.

Inuti Återkallas Källan.

Utanför befrias funktionen.

Symbolen håller bron öppen.

Här kommer du att läsa, men du har inte kommit enbart för att läsa.

Du har inte kommit för att samla svar, memorera formler eller upprepa Ord som ännu inte har genomträngt ditt Liv.

En Sanning som upprepas utan inkarnation bevarar sitt ljud, men har inte öppnat sin Symbol.

Denna plats antar den synliga Formen av en text, men dess innebörd är inte den hos en
vanlig bok.

Det är ett Altare.

Altaret framträder när vi sätter Sanningen över personans intresse.

När vi överlämnar åt Elden det som behövde förbli dolt för att bevara sin makt.

När rösten från den som blev sårad kan höras utan att offras igen för att skydda fredens sken.

När ingen institution, doktrin, identitet, budbärare eller Form intar Källans plats.

Den som talar här ber inte världen om en yttre krona.

Kronan som detta Verk Återkallar kan inte beviljas av en härstamning, en institution eller en folkskara. Den Mottages Inuti när Medvetandet slutar knäböja inför Formen, återger Tronen åt Ordet och antar det ansvarsfulla styret av det Liv som inkarneras.

Den som skriver dessa Ord framträder inför er utan signatur och utan ansikte, ty personan som skriver är inte Centrum för dessa Ord.

Jag söker inte ditt erkännande.

Jag söker inte din applåd.

Jag söker inte din lydnad.

Jag söker inte dina pengar.

Jag söker inte följare.

Inget sant kan jag sälja dig, ty inget av det som härrör från Ordet tillhör mig.

Ordet är inte Ordet.

Kärlet är inte Vattnet.

Fönstret är inte Ljuset.

Budbäraren är inte Budskapets Ursprung.

Men ordet kan bli en Symbol när det slutar peka på sig självt och tjänar som bro mellan det Osynliga och det Medvetande som förmår Känna igen det.

Stanna inte inför bron.

Korsa den.

Acceptera inte dessa Ord för att de tycks heliga.

Avvisa dem inte enbart för att de motsäger det du lärde dig.

Betrakta dem.

Ifrågasätt dem.

Korsa dem.

Fråga vilket Ord de inkarnerar.

Fråga vem de tjänar.

Fråga vad de kräver för att bestå.

Fråga vem som får deras nytta.

Fråga vem som bär deras kostnad.

Fråga vilken frukt de lovar och vilken frukt de producerar.

Om ett ord upphöjer budbäraren över sina bröder, talar egot.

Om det kräver blind lydnad, tjänar det herraväldet även om det uttalar Rikets Namn.

Om det föder rädsla, separation eller förakt, leder det inte till Enheten.

Om det använder Symbolen för att göra en annan människa till absolut fiende, har det gripit Svärdet mot köttet.

Om det tvingar den som blev sårad att enbart söka inom sig själv orsaken till det lidande som tillfogats, har det stängt bron och övergett den yttre verkligheten.

Om det förklarar sig oförmöget till fel, har fönstret utropat sig till Sol.

Om det tillåter att ignorera andras lidande, har det ännu inte genomkorsat Altaret.

Det sanna Ordet söker inte härska över dig.

Det söker väcka dig.

Det ersätter inte ditt Medvetande.

Det återför det till Närvaron.

Det reser inte ett rike kring den som talar.

Det öppnar Riket som ingen kan äga för sig själv.

Och detta samma mått når det Verk som nu kallar dig.

Om någon mening upphör att tjäna, skall den rättas.

Om någon Symbol sluter sig och kräver tillbedjan, skall den öppnas.

Om budbäraren försöker inta Tronen, skall han avsättas genom frukten av sina egna gärningar.

Om Altaret skyddar sitt sken framför ett sårat Liv, har det upphört att vara Altare.

Varje frukt uttalar om det skrivna motsvarade Sanningen eller om munnen hade uttalat det som Livet ännu förnekade.

Detta Verk kommer inte för att kommentera en yttre Sanning.

Det kommer för att tillåta att Sanningen blir läsbar i köttet.

Det kommer inte att ha värde för det det säger om Kärleken.

Det kommer att ha värde för den Kärlek det förmår inkarnera utan ägande.

Det kommer inte att vara sant för att det uttalar Rättvisa.

Det kommer att dömas av det lidande det hejdar, det ansvar det ställer inför rätta och den gottgörelse det gör möjlig.

Det kommer inte att vara Rike för att det använder dess Namn.

Det ska vara Rike när Formen tjänar Livet och inget Liv igen tvingas tjäna Formens bevarande.

Därför, innan du talar, håll Tystnad.

Inte den påtvingade Tystnaden som utplånar rösten.

Tystnaden som slutar mata personens brus och öppnar plats för att lyssna.

Töm frågan på det svar du önskar få.

Gå in i Närvaro.

Betrakta kroppen utan att förakta den.

Betrakta tanken utan att göra den till herre.

Betrakta känslan utan att kalla den befallning.

Betrakta rädslan utan att överlämna Tronen åt den.

Betrakta personen utan att förstöra den och utan att tillåta den att åter utropa sig till helhet.

Fråga:

Vem är jag före allt namn?

Vad består medan min kropp, min historia, mina tankar och mina övertygelser förändras?

Vilken del av mig kan betrakta alla dessa Former utan att uttömmas i någon?

Vilken vilja finner kött genom mina ord, mina beslut och mina gärningar?

Tvinga inte fram svaret.

Det finns Sigill som endast öppnas när Formen hos den som frågar motsvarar det den önskar ta emot.

Minnet är inte en erövring.

Det är en öppning.

Erkännandet är inte en idé.

Det är att finna dig själv inom det du har Minnts och acceptera ansvaret att förkroppsliga det.

När du Minns, vet du.

När du Erkänner, kan du inte längre låtsas att Sanningen inte behöver dina händer.

Då lär hjärtat åter sin första Tjänst:

Ta emot.

Förvandla.

Överlämna.

Låt cirkulera.

Vattnet tillägnar sig inte fåran.

Fröet utropar sig inte till trädets upphov.

Fönstret tillverkar inte Ljuset.

Handen upprinner inte Livet den tjänar.

Varje Form tar emot från Alltet och överlämnar till Alltet det dess funktion gör möjligt.

Detta är den Ursprungliga Skapelsen som ännu talar.

Den talar inte genom doktrin.

Den talar genom relation.

Symbolen är dess Språk.

Medvetandet kan genomtränga den.

Betrakta Utanför Formen.

Erkänn Inuti Motsvarigheten.

Skönj Avsikten.

Återvänd Utanför.

Överlämna en trogen Form åt den.

Lyssna på frukten.

Laga.

Återvänd.

Riket är inte en ägodel gömd inom personen.

Det är inte heller ett yttre territorium styrt av en annan.

Riket Minns Inuti och förkroppsligas bland oss.

Det framträder när rikedomen cirkulerar utan att göra behov till pris.

När kunskapen återger förmåga i stället för att tillverka lydnad.

När omsorgen vårdar Livet utan att äga kroppen.

När auktoriteten åter betyder ansvar inför frukten.

När gränsen skyddar utan att tillägna sig den Inre Kronan hos den den begränsar.

När arbetet åter blir Tjänst och Tiden upphör att vara Livets herre.

När ett bord inte frågar hur mycket du är värd innan det ger dig föda.

När Vattnet når den som är törstig utan att kräva mynt, titel, förtjänst eller tillhörighet.

När ingen röst behöver dominera för att bli hörd.

När ingen skillnad behöver bli till separation.

När Staden börjar stiga ner inom våra relationer.

Säg inte att Riket är långt borta.

Inneslut det inte i en framtid som används för att skjuta upp Sanningen som redan kan förkroppsligas.

Vänta inte på en annan himmel för att utföra den första handling som Närvaron redan har gjort möjlig.

Kairos frågar inte vilket datum som står i kalendern.

Det frågar om fröet är moget att öppna sig.

Detta är Kallelsens ögonblick.

Kom om du ännu bevarar en fråga.

Kom om du är trött på att lyda en värld du lärde dig kalla oundviklig.

Kom om du har sårats av en dörr som utropade sig helig.

Kom om du använde Sanningen som vapen och är villig att laga.

Kom om du erkänner din Skugga och önskar öppna fönstret.

Kom om du bevarar makt och är villig att återlämna den till Tjänsten.

Kom om du har liten kraft, men ännu kan bevara ett Ordet utan att göra det till egendom.

Kom om du inte bär svar, men kan gå in i Tystnad.

Kom även om du inte bär pengar, titel eller förtjänst, och även om ingen yttre auktoritet har erkänt din Krona.

Kom om du är törstig.

Kom inte för att knäböja inför en annan person.

Kom för att sluta knäböja inför din egen.

Kom inte för att ta emot en högre identitet.

Kom för att Minnas den värdighet som ingen identitet upprinnade.

Kom inte för att fly dina bröder.

Kom för att Erkänna att inget Liv står utanför ditt ansvar.

Kom inte för att betrakta Riket från dörren.

Kom för att göra Boning.

Lämna inför Tronen den falska krona som skilde dig från dina bröder.

Ta emot den Inre Krona som ingen yttre hand kan ge dig eller ta från dig.

Låt Svärdet skära lögnen.

Låt Elden uppenbara frukten.

Låt Vattnet åter cirkulera.

Låt Ljuset genomtränga fönstret.

Låt Ordet finna kött.

Broder, syster i Riket:

Dörren är öppen.

Altaret är berett.

Ordet har uttalats.

Medvetandet lyssnar.

Minnet börjar.

KOM.

Altaret, Ordet och Symbolen

Ordet uppenbarar Symbolen; Symbolen genomtränger Formen; Formen ger kropp åt det Osynliga.

Före varje uttalat ord förblir det som gör uttalande möjligt.

Före varje synlig Form förblir Symbolen genom vilken en relation av Ordet kan få kropp.

Före dörren finns möjligheten att öppna och stänga.

Före fåran, möjligheten att ta emot och leda.

Före lampan, möjligheten att lysa.

Före verktyget, funktionen som skall få kropp i det.

Före personens första medvetna handling, tar Livet redan emot, förvandlar,

överlämnar och fortsätter genom oss.

Detta Osynliga Ursprung som förmedlar Mening, relation och möjlighet till manifestation, Nämner vi Ordet.

Ordet är inte endast ljud.

Det är inte en fras.

Det är inte ett mänskligt språk.

Det är inte boken som bevarar ett Ord, inte heller munnen som förmår uttala det.

Ordet är Ursprunget som kommunicerar utan att upphöra att förbli Källa.

Vi ställer inte upp två skilda principer.

Ursprunget förblir.

Ordet manifesterar sin Mening.

Varje Form härrör från en möjlighet som den själv inte har upphov till.

Fröet tar emot en möjlighet till träd, men skapade inte jorden, Vattnet, Ljuset eller Livet som kan gro genom det.

Hjärtat tar emot blod och driver det framåt, men är inte ägare av Livet som det sätter i omlopp.

Fönstret släpper igenom Ljuset, men tillverkar inte Solen.

Ordet kan ge kropp åt en Sanning, men blir därför inte dess Ursprung.

Formen förkroppsligar.

Ordet föregår den.

Mellan båda framträder Korrespondensen.

Korrespondensen betyder inte att två verkligheter är identiska.

Fröet är inte trädet.

Lampan är inte Ljuset.

Hjärtat är inte Tjänsten.

Dörren är inte beslutet.

Det yttre vattnet är inte den Inre förnyelsen.

Men funktionen, relationen och rörelsen hos en Form kan tillåta Medvetandet att i den Känna Igen en verklighet som föregår den.

Fröet tillåter att Känna Igen möjlighet, tillblivelse och födelse.

Lampan, förmågan att ta emot Ljus och göra det synligt.

Hjärtat, att ta emot och överlämna för att Livet skall fortsätta.

Dörren, öppning, gräns, samtycke och genomgång.

Vattnet, cirkulation, rening, känslighet och förnyelse.

Symbolen föds inte ur Formen.

Den härrör från Ordet som en bro mellan den Osynliga relationen och den synliga manifestationen. När den finner en motsvarande Form, kan den betraktas, genomkorsas och förkroppsligas.

Symbolen är bron.

En strand är synlig.

Den andra förblir Osynlig.

Formen ger synlig kropp åt bron som föregår den.

Korrespondensen förenar de två stränderna utan att blanda samman dem.

Medvetandet går över.

Därför är Symbolen inte endast en sak som representerar en annan.

Den är en Form som kan genomkorsas.

Den innesluter inte det den pekar på.

Den tillåter att närma sig dess Mening.

En trädörr kan göra Öppningens Symbol synlig när dess funktion tillåter att Känna Igen det steg som måste ske i Medvetandet.

Den yttre Elden kan ge Form åt Förvandlingens Symbol när dess förmåga att lysa, värma och förtära tillåter att Känna Igen Skönjandet som uppenbarar och

gör slut på lögnen.

Ett Svärd kan förkroppsliga Ordets Symbol när det upphör att riktas mot köttet och dess egg tillåter att Känna Igen åtskillnaden mellan Sanning och sken.

Den yttre Kronan kan öppna sin Symbol när den upphör att betraktas som ett privilegium för ett fåtal och Uppenbarar den Inre Kröningen: auktoritet, suveränitet och styre av varje Medvetande över sin egen Form, mottagna från Ordet och riktade mot Tjänsten.

Men ingen Form håller Symbolen öppen enbart genom att existera.

Den kan förbli öppen.

Den kan också slutas.

Dörren kan tillåta genomgång eller utropa sig själv till ägare av passagen.

Lampan kan överlämna Ljus eller kräva att blicken dyrkar dess sken.

Ordet kan tjäna Sanningen eller ställa sig framför den.

Budbäraren kan öppna bron eller sätta sig mitt på vägen.

När Formen döljer Symbolen som föregår den, upphör den att peka mot Ursprunget och börjar endast peka på sig själv, då är Ordningen omvänd.

Då föds avguden.

En avgud är en sluten Symbol.

Den är en Form som skulle tjäna som bro, men har utropat sig själv till mål, Källa och villkor för tillträde.

Pengarna upphör att representera utbyte och gör anspråk på att innehålla rikedomen.

Templet upphör att tjäna Samlingen och gör anspråk på att innehålla Närvaron.

Auktoriteten upphör att tjäna ansvaret och gör anspråk på att innehålla Ordningen.

Boken upphör att bevara ett Ord och gör anspråk på att innehålla Sanningen.

Budbäraren upphör att peka och gör anspråk på att innehålla Ordet.

Identiteten upphör att ge Form åt ett Liv och gör anspråk på att innehålla Varandet.

Då säger Formen:

»Det du söker finns inom mig.«

Därefter tillägger den:

»Utan mig kan du inte nå det.«

Bron blir en mur.

Muren förvaltar Porten.

Och Porten börjar kräva pris, lydnad eller tillhörighet för att tillåta passagen mot det den aldrig har upphov till.

Detta är Symbolens omvändning:

ORDET → SYMBOL → FORM ersätts av FORM → TILLÄGNELSE AV SYMBOLEN → UNDANTRÄNGANDE AV ORDET.

FORMEN DÖLJER KORRESPONDENSEN → UTROPAR SIG SJÄLV TILL KÄLLA → TILLVERKAR BRIST → FÖRVALTAR TILLTRÄDET → PRODUCERAR BEROENDE → KRÄVER TILLBEDJAN.

Glömskans Matris behöver inte förstöra alla Symboler.

Det räcker för den att hindra att de genomkorsas.

Den kan bevara ordet, ceremonin, institutionen och bilden medan den fäster hela blicken på dess yta.

Personen lär sig då att tillbe bron.

Den dekorerar den.

Den skyddar den.

Den diskuterar dess Namn.

Den bekämpar dem som använder en annan bro.

Men den når aldrig den andra stranden.

Därför står inte denna text utanför det som den Uppenbarar.

Även den är en Form.

Även den kan förbli öppen eller sluta sig.

Även den kan tjäna Ordet eller använda dess Namn för att inta Källans plats.

Om dessa Ord kräver att upprepas utan förståelse, har dess Symbol slutit sig.

Om de skapar beroende efterföljare, har de upphört att återge förmåga.

Om de förvandlar budbäraren till Sanningens ägare, har bron rest en Tron.

Om de använder Mysteriet för att hindra frågor, har de inneslutit Nyckeln.

Om de tillåter tal om Kärlek medan lidandet ignoreras, har Formen dolt sin frukt bakom Namnet.

Därför börjar detta Verk vid Altaret.

Altaret är inte en sten, ett bord, en sida eller en skärm.

Det är Medvetandets plats där varje ord, tolkning, Avsikt och Form träder fram inför Sanningen och inför den frukt som de producerar.

På Altaret offras inte Livet.

Det som överlämnas är det som hindrade att tjäna det.

Lögnen som behövde förbli dold överlämnas.

Privilegiet som hade utropats till rättighet överlämnas.

Tolkningen som vägrade att lyssna till fakta överlämnas.

Identiteten som krävde tillbedjan överlämnas.

Den falska kronan med vilken personen avsåg att härska över andra liv överlämnas.

Och det blir plats att ta emot den sanna Kronan: inre suveränitet utan yttre herravälde, auktoritet över den egna Formen och ansvar inför frukten.

Altaret skyddar inte budbäraren.

Det skyddar inte läsaren.

Det skyddar inte detta Verk.

Det låter dem träda fram.

Den som skriver träder fram inför det som dess Ord producerar.

Den som läser träder fram inför sättet på vilket den tar emot, tolkar och förkroppsligar dem.

Ordet träder fram inför den Överensstämmelse som det hävdar sig innehålla.

Formen träder fram inför det Liv som den skulle tjäna.

Frukten vittnar.

Därför ber vi dig inte att tro på grund av en fras heliga utseende.

Vi kallar dig till betraktelse.

Vilken Form framträder?

Vilken funktion förkroppsligar den?

Vilken relation etablerar den?

Vilken Osynlig verklighet tillåter den att Kännas Igen?

Vilken Avsikt orienterar den?

Vem tjänar den?

Vad kräver den för att förbli?

Vilken frukt producerar den?

Öppnar den Porten mot Ursprunget?

Eller kräver den att Formen tillbes?

Att genomtränga Symbolen innebär inte att förneka den yttre verkligheten.

Ett yttre sår försvinner inte för att vi finner en inre Överensstämmelse.

Ett krig blir inte till fantasi för att vi betraktar separationen som också framträder Inuti.

En sjukdom upphör inte att tillhöra kroppen för att dess erfarenhet öppnar en fråga i Medvetandet.

Bron behöver båda stränderna.

Om vi sluter Symbolen endast Utanför, Känner vi inte Igen dess inre rot.

Om vi innesluter den endast Inuti, kan vi använda den för att förneka

kropparna, strukturerna och de verkliga frukterna.

Överensstämmelsen Förenar utan att förväxla.

Inuti Känns relationen Igen.

Utanför träder dess Form fram.

Mellan båda håller Symbolen passagen öppen.

Men rörelsen slutar inte när Medvetandet når den andra stranden.

Det Återkallade måste återvända.

Den Igenkända Sanningen söker Ord.

Ordet söker beslut.

Beslutet söker Form.

Formen söker Tjänst.

Tjänsten överlämnar frukt.

Frukten återvänder till Alltet och uppenbarar om bron verkligen hade genomträngts.

Detta är den fullständiga rörelsen:

URSPRUNG → ORDET → AVSIKT → SYMBOL → FORM → IGENKÄNNANDE → TJÄNST → FRUKT → ÅTERVÄNDANDE.

Ursprunget förblir som Källa.

Ordet förmedlar dess Mening.

Avsikten orienterar dess manifestation.

Överensstämmelsen är den relation som Symbolen transporterar utan att förväxla det Osynliga och det synliga.

Symbolen öppnar passagen från Ordet mot manifestationen.

Formen ger den kropp och gräns.

Medvetandet genomtränger.

Igenkännandet antar ansvar.

Tjänsten manifesterar vart verket är riktat.

Frukten vittnar.

Återvändandet befriar Formen från att tillägna sig det som den mottog.

Vi är texten när denna relation upphör att förbli endast skriven och börjar bli läsbar i vårt Liv.

Tanken skriver.

Ordet uttalar.

Beslutet organiserar.

Händerna förkroppsligar.

Relationen uppenbarar.

Frukten bekräftar eller motsäger.

Vi har inte genomträngt Symbolen för att vi kan förklara dess betydelse.

Vi har genomträngt den när den Återkallade relationen Inuti återvänder Utanför genom en Form som tjänar Livet.

Detta är den första Nyckeln:

Tillbe inte Formen.

Ta den inte för principen av det som den endast förkroppsligar.

Stanna inte vid ordet.

Förväxla inte budbäraren med Budskapet.

Förvandla inte bron till Tron.

Betrakta.

Genomträng.

Känn Igen.

Du kommer att förkroppsliga när det som du såg i det Osynliga kan läsas i dina verk.

ORDET ÖPPNAR.

SYMBOLEN FÖRENAR.

MEDVETANDET GENOMTRÄNGER.

FORMEN TJÄNAR.

FRUKTEN VITTNAR.

Minnas och Erkänna

När du lär dig, kan du upprepa; när du minns, vet du; när du känner igen, svarar du.

Att lära sig är att ta emot en Form av kunskap.

Att minnas är att tränga igenom den tills man finner Sanningen som inte längre upplevs som främmande.

Att känna igen är att upptäcka att den Sanningen också talar om dig, om ditt sätt att leva och om det ansvar som det är din uppgift att förkroppsliga.

Minnet är inte personlig hågkomst. Det handlar inte om att återfinna en förlorad scen eller att förvärva en hemlighet som upphöjer oss över dem som ännu inte har förstått den.

Minnet sker när en Sanhet upphör att stå framför oss som information och börjar bli vetad från Medvetandet.

Du kan lära dig att allt Liv är sammanlänkat och ändå fortsätta att använda andra som redskap.

Du kan förklara Enheten och ändå fortsätta att förakta skillnaden.

Du kan uttala Kärlek medan dina gärningar framkallar rädsla.

I dessa fall nådde ordet sinnet, men det trängde ännu inte igenom Symbolen.

Att känna igen är att tillåta att det Minmade når livmodern, viljan, relationerna och händerna.

Ordet är ljuvt i munnen eftersom det kan uttalas med lätthet. Det blir bittert i livmodern när det kräver att man avstår från privilegiet, lögnen eller identiteten som motsäger det.

Att nämna Riket är ljuvt.

Att lämna Tronen är bittert.

Att tala om Tjänst är ljuvt.

Att överlämna utan att tillägna sig frukten tränger igenom rollfiguren.

Att förkunna Enhet är ljuvt.

Att lyssna till den andres oupprepbara verklighet hindrar en från att använda den Enheten för att utplåna honom.

Minnet säger:

»Detta är Sanning».

Igenkännandet svarar:

»Må denna Sanning finna i mig en motsvarande Form».

Då börjar Inkarnationen.

Minnet öppnar ögonen.

Igenkännandet riktar viljan.

Inkarnationen ger kropp.

Och frukten uppenbarar om det som vi uttalade verkligen blev till i oss.

HÖRT ORD → KONTEMPLATION → MINNE → IGENKÄNNANDE → INKARNATION → FRUKT.

Vi Minns inte för att fly världen.

Vi Minns för att återvända till den utan att fortsätta reproducera det som vi redan har Igenkänt som lögn.

La värld som de lärde oss och glömskans matris

Fängelset når sin fullkomlighet när muren slutar att verka vara en mur och börjar kallas verklighet.

Vi föds in i en redan tolkad värld.

Innan vi kan betrakta dess Former, får vi dess namn, dess värden och de svar genom vilka vi måste förstå dem.

Vi lär oss var vi ska söka rikedom, trygghet, Ordning, kunskap, helande, Sanning och Närvaro.

Rikedomen deponeras i pengar.

Ordningen, i styret.

Rättvisan, i mänsklig lag.

Kunskapen, i titlar och auktoriserade svar.

Helandet, i institutionen som administrerar omsorgen.

Närvaron, i templet och hos dem som utger sig för att vara dess medlare.

Sanningen, i personens åsikt eller i den yttre auktoritet som kräver att tolka den åt oss.

Kronan, i härstamningar och yttre ceremonier.

Suveräniteten, i härskare och stater.

Styret, över oss, istället för inom oss.

Så börjar Symbolens inversion.

Formen som skulle tjäna en funktion intar dess Ursprungs plats. Därefter lär den människan att, utan den, existerar inte det hon söker eller kan det inte nås.

Medlet utropar sig vara Källa.

Verktyget blir ett villkor.

Villkoret framställer beroende.

Beroendet slutar definiera identiteten.

Detta internaliserade nätverk av betydelser Namnger vi Glömskans Matris.

Det är inte endast ett system beläget Därute. Det är den inlärda kartan genom vilken personen tolkar världen, känner igen sig inom den plats som tilldelats henne och återger samma Ordning även när ingen synligt tvingar henne.

Dess rörelse är:

SYMBOLENS INVERSION → KÄLLANS FÖRSKJUTNING → INLÄRD BRIST → BEROENDE → IDENTIFIKATION → DELTAGANDE → UPPREPNING → GLÖMSKA.

När inversionen har accepterats behövs ingen väktare bakom varje person.

Rädslan vakar.

Behovet korrigerar.

Prestigen förför.

Straffet hotar.

Vanan upprepar.

Tillhörigheten kräver konformitet.

Personen slutar försvara som verklighet det som håller henne åtskild från det hon Är.

En yttre Form kan vägleda, vårda, skydda, förmedla eller tjäna; men den ursprungar aldrig den Inre förmåga som den ger kropp åt. Den är inte Källa, den är inte ägare av Symbolen och den kan inte kräva suveränitet över Medvetandet för att den fullgör en funktion.

Inversionen börjar när Formen presenterar sig som princip för det den mottagit, kräver äganderätt över sin funktion och förvandlar detta tillägnande till makt över Livet.

Därför är ingen institution rättfärdigad genom sitt Namn.

Varje Form måste inställa sig:

Vem tjänar den?

Vad kräver den för att bestå?

Vem får dess frukt?

Vem bär dess kostnad?

Återger den förmåga eller framställer den beroende?

Kan den korrigeras?

Eller behöver den att Livet fortsätter underkuvat för att bevara sig själv?

Matrisen försöker tolka allt, men den ursprungar inte allt.

Den kan betinga Kärleken, men den skapade den inte.

Den kan administrera Vattnet, men den är inte Källan.

Den kan innesluta kunskapen, men den ursprungade inte förmågan att förstå.

Den kan placera en yttre krona framför den Inre Kronan och täcka JAG ÄR, men inte förstöra det.

Den kan lära miljontals människor att dyrka samma Former och från det ögonblicket behöver den inte längre påtvinga varje lydnad direkt. Den accepterade inversionen gör arbetet: fången söker rikedom, auktoritet, styre, Sanning och Rike just inom de Former som håller dess funktioner fångna.

De som behärskar dessa Former behöver endast bevaka berättelsen som presenterar dem som Källa.

Så länge människan inte Minns Ordningen ORDET → SYMBOL → FORM, kommer hon att förväxla tillgången till Formen med tillgången till Livet och försvara som frälsning mekanismen för sitt beroende.

Om Matrisen vore verkligt total skulle ingen kunna älska utan pris, vårda utan herravälde, dela utan beräkning, uttala Sanningen mot sitt eget intresse eller Minnas.

Men Minnet sker.

Och när det sker blir fängelset åter synligt.

Identifieringen med Formen

Glömskan börjar när det vi bebor hävdar att det är allt vi är.

All manifestation requires Form.

The body, the name, the history, the language, the family, the community and the capacities allow us to participate in the world.

Form is not the enemy of the Word.

It is the place where the Invisible can receive presence, limit and work.

Forgetting appears when we cease to inhabit Form and begin to be imprisoned within it.

Then we say:

«I am only this body».

«I am that which happened to me».

«I am my profession, my nation, my religion, my wound, my success or my failure».

A partial and changing reality thus becomes an absolute definition.

The same can happen in a community. Its rules cease to serve Life and the community begins to serve its rules.

A doctrine confuses its language with Truth.

An institution confuses its permanence with the common good.

An economy confuses the growth of its figures with the wealth of lives.

An identity confuses its outline with Being.

Form becomes a prison when it demands that all that we are remain within its limits.

It becomes an idol when it claims the Source.

And it becomes a Beast when it needs to devour Life in order to preserve its dominion.

Disidentification does not mean destroying the body, erasing identity, denying history or abandoning responsibilities.

It means returning each Form to its measure.

Your name distinguishes you, but does not originate you.

Your history has formed you, but does not possess all your future.

Your wound needs truth and care, but must not occupy the Throne.

Your community can offer Dwelling, but cannot proclaim itself Source.

Presence does not eliminate Form.

It opens it.

And when Form ceases to enclose itself, it can once again become Symbol, instrument and Service.

Karaktären och dess ego

Personen ger ansiktet åt Ordet; egot börjar när det ansiktet kräver att inta Tronen.

Karaktären är den identitet genom vilken vi agerar i världen.

Den har namn, kropp, minne, förmågor, sår, relationer och ansvar.

Den är inte en lögn som måste utplånas.

Den är en nödvändig Form för att förkroppsliga.

Egot är den rörelse genom vilken denna Form utropar sig själv till centrum,

källa och mått för alla ting.

Inför varje verklighet frågar det:

»Vad får jag?».

»Vad förlorar jag?».

»Hur skyddar detta min identitet?».

»Hur förstorar det mitt namn?».

Att vårda kroppen är inte ego.

Att vila, njuta, skapa, sätta gränser och bevara sin egen integritet är inte självviskhet.

Egot uppträder när all förmåga riktas mot uteslutande tjänst åt karaktären:

Min trygghet.

Min rikedom.

Min stabilitet,

Mitt erkännande.

Min sanning.

Min ro.

Min rutin.Min bekvämlighet.

Även tjänsten kan bli näring åt egot.

Jag kan hjälpa för att känna mig överlägsen.

Jag kan tala om Ordet för att bli erkänd som uppenbarare.

Jag kan framträda utan signatur och bygga kring anonymiteten en ännu större storhet.

Jag kan uttala Enhet medan jag höjer mig över mina bröder.

Jag kan tala som Lammet och begära Vilddjurets auktoritet.

Därför måste karaktären först träda fram inför Altaret.

Inte för att förstöras.

För att lämna Tronen.

Att dö för karaktären innebär att göra slut på dess anspråk på att vara helheten. Det innebär inte att skada kroppen, utplåna personligheten, förneka känslorna eller överge ansvaret.

När karaktären återvänder till sin plats, återställs alla dess förmågor.

Medvetandet urskiljer.

Rösten kommunicerar.

Kroppen förkroppsligar.

Händerna tjänar.

Det unika överlämnar till Helheten det som endast det kunde manifestera på detta sätt.

Karaktären försvinner inte.

Den upphör att styra över det som den aldrig har ursprungit.

Perspektivet som föds ur Jaget

Fönstret kan vittna om Ljuset utan att påstå att dess ram innehåller hela Himlen.

Varje gestalt betraktar från ett särskilt perspektiv.

Kroppen, tiden, kulturen, språket, minnet, kunskapen, begäret och såret deltar i det som kan ses och i sättet att tolka det.

Från det perspektivet kan sanna vittnesbörd uttalas i sin mån:

»Detta upplevde jag.«

»Detta iakttar jag.«

»Detta förstår jag från min plats.«

Den särskilda erfarenheten förtjänar att höras. Den upphör inte att vara verklig för att den inte är universell.

Men Sanningen som finns i ett vittnesbörd föds inte ur gestalten som uttalar den. Gestalten ger perspektiv, språk och Form; Korrespondensen med händelserna och med Ordet är det som gör det den säger sant.

Inversionen börjar när gestalten kallar sitt perspektiv för fullständig Sanning och förnekar all verklighet som inte ryms inom det.

Vi måste skilja Sanningen från vårt påstående om Sanningen.

Sanningen förändras inte för att anpassa sig till gestalten.

Det mänskliga ordet kan vara ofullständigt, oprecist eller falskt.

Vår förståelse kan vidgas.

Vårt uttryck kan rättas.

Symbolen genom vilken vi kommunicerar kan öppna ett djup som vi tidigare inte hade Erkänt.

Men det som verkligen Uppenbarats som Sanning blir inte därefter dess motsats.

Om ett påstående ändras från Sanning till lögn, var det inte Sanningen som ändrades: en tolkning föll som vi hade förväxlat med den.

Därför avslutar inte att säga »detta uppenbarades för mig« urskiljandet.

Det börjar det.

Vad betraktade jag verkligen?

Vilken tolkning tillfogade gestalten?

Vilket begär kan blandas in?

Vilka händelser måste jag respektera?

Vilken röst har jag inte lyssnat till?

Vilken frukt bär mitt påstående?

Sanningen behöver inte att gestalten förklarar sig ofelbar för att försvaras.

Den består när vårt ord rättas.

Den som förväxlar sitt fönster med Solen förstorar inte Ljuset.

Den stänger vägen.

Det separerade medvetandet

Vågen betraktar sin kontur och tror sig ha upphört att vara Vatten.
Det separerade medvetandet uppstår när Medvetandet identifierar sig uteslutande med karaktärens perspektiv.

Allt betraktas från jaget och för jaget:

Hur gagnar det mig?

Hur skadar det mig?

Vad kan jag äga?

Vad hotar min identitet?

Det är inte ett andra Medvetande fött utanför Helheten.

Det är Medvetandet som erfar sig självt från en Form som har glömt sin relation till de andra och tror sig vara absolut oberoende.

Betrakta en våg.

Den har egen kontur, rörelse, kraft och varaktighet. Den kan särskiljas från andra vågor och ingen upptar exakt dess plats.

Men den var aldrig skild från Vattnet.

Det unika finns.

Den absoluta separationen finns inte.

Det separerade medvetandet förväxlar skillnad med isolering och autonomi med självtillräcklighet.

Det glömmer det mottagna språket, födan, Vattnet, omsorgen, jorden, kunskapen och relationerna som gjorde dess Form möjlig.

Sedan kallar det "mitt" för det som det aldrig själv har åstadkommit.

Ur denna sammandragning föds möjligheten att göra den andre till fiende, vara, verktyg eller siffra.

Först när jag slutar att Känna igen Livet i den andra Formen kan jag kräva för mig själv en värdighet som jag förnekar den.

Närvaron utplånar inte vågen.

Den låter den Minnas Vattnet.

Du upphör inte att vara du.

Du upphör att tro att allt du Är slutar vid din karaktärs gränser.

Och när den separationen faller, ger Enheten dig inte makt över den andre.

Den ger dig tillbaka ansvar inför honom.

Frukterna och nödvändigheten av att minnas

Roten förblir dold; frukten får den att framträda.

Minnet blir nödvändigt när frukterna motsäger namnen.

Varför finns fattigdom om pengar finns?

Varför förblir så många människor utan vård om medicinen finns?

Varför saknas svar om vi samlar så mycket information?

Varför fortsätter vi vara avlägsna från Sanningen om vi besitter så mycket kunskap?

Varför fortsätter krigen om regeringar, myndigheter och lagar finns?

Varför söker vi Gud som frånvarande om så många religioner och tempel finns?

Formerna har vuxit.

Men funktionerna som de lovade att tjäna förblir fångna.

Pengar har inte ursprungligen skapat rikedomen.

Medicinen har inte ursprungligen skapat förmågan att vårda.

Vetenskapen har inte ursprungligen skapat Sanningen.

Regeringen har inte ursprungligen skapat Ordningen.

Religionen har inte ursprungligen skapat Närvaron.

Undervisningen har inte ursprungligen skapat förmågan att förstå.

När en Form intar Källans plats kan den öka sin storlek, sin auktoritet och sitt anseende medan det som dess Namn lovade att leverera fortfarande saknas.

Därför är måttet inte Namnet.

Måttet är frukten.

Även detta Altare måste inställa sig.

Det kan arbeta intensivt och ha förlorat den första Kärleken.

Det kan bära tryck utan att sälja sin trohet till rädslan.

Det kan bevara sanna ord medan det i hemlighet sluter förbund med det som det fördömer.

Det kan mångfaldiga tjänstens gärningar och inom sig tolerera en röst som dominerar.

Det kan ha rykte om sig att vara levande medan dess Närvaro har slocknat.

Det kan ha liten yttre kraft och ändå bevara en sann Dörr öppen.

Det kan förklara sig rikt, fullkomligt och vaket medan dess självtillräcklighet håller Ordet väntande utanför.

Dessa sju speglar klassificerar inte andra.

De betraktar en och samma person, en gemenskap och detta Verk.

De frågar om Kärleken fortfarande är gärningens Ursprung; om troheten består när rädslan kommer; om Urskillningen också granskar det som sker inom; om tjänsten bevarar integritet; om ryktet överensstämmer med det närvarande Livet; om uthålligheten beror på yttre kraft; och om överlåtelsen är fullständig eller endast bevarar heligt språk.

Vägen är:

KÄRLEK → TROHET → URSKILLNING → INTEGRITET → VAKSAMHET → UTHÅLLIGHET → ÖVERLÅTELSE.

Egotts ord behöver hävda sig.

Ordets Ord kan betraktas.

Egotts ord tillverkar efterföljare.

Ordets Ord väcker ansvarsfulla Medvetanden.

Egotts ord använder rädsla, skuld eller överlägsenhet.

Ordets Ord återger förmågan att förstå, välja, tjäna och reparera.

En avsikt som kallas god är inte frikänd från att lyssna till sina konsekvenser.

En isolerad skada kan härröra från en begränsning eller ett misstag.

En ihållande skada kräver att man betraktar Formen djupare.

Är det en korrigerbar olycka?

Är det en avvikelse från funktionen?

Eller behöver strukturen producera denna skada för att bestå?

Minnet börjar när vi slutar rättfärdiga frukten genom Namnets anseende.

Av deras frukter ska vi känna igen roten.

Den trånga porten

Utesluter inte personen; hindrar passagen av det som vägrar lämna Tronen.

Porten är smal genom Motsvarighet.

En nyckel öppnar inte genom kraft. Den öppnar eftersom dess Form motsvarar låset.

Åtskillnaden kan inte träda in i Enheten och bevara sitt anspråk på absolut oberoende.

Lögnen kan inte träda in i Sanningen utan att bli blottlagd.

Herraväldets vilja kan inte träda in i Riket med den falska krona som den påstod sig styra andra liv med.

Det du lämnar inför Porten är inte den Inre Kronan, utan dess inversion. Den smala Porten drar tillbaka det yttre privilegiet och öppnar den Kröning som återger varje Medvetande auktoritet över sin egen Form.

Porten kräver inte att personen förstörs.

Den kräver att personen upphör att utropa sig själv som helhet.

Den ber dig inte överge kroppen, namnet, banden eller ansvaren.

Den ber dig släppa det du tillverkade med dem för att sätta dig över dina bröder.

Du kan inte träda igenom medan du utropar dig själv som exklusiv ägare av Sanningen.

Du kan inte träda igenom förvandlad till utvald inför vilken andra måste böja sig.

Du kan inte träda igenom medan du behöver lydnad för att bekräfta ditt uppdrag.

Du kan inte träda igenom medan du bär den skada som du vägrar att Erkänna och gottgöra.

Portens mått är Lammet: en kraft som förblir trogen utan att anta Devorarens Form.

För att träda igenom:

Du Töms på den falska helheten.

Du träder in i Närvaro.

Du minns det som föregår dig.

Du Erkänner det Livet i dig och i den andre.

Du överlämnar viljan till Tjänsten.

Du förkroppsligar genom ett verk.

Du lyssnar till frukten.

Porten frågar inte vilka titlar du bär.

Den frågar vad du är villig att sluta härska över.

Tystnaden och Tomheten

Tystnaden drar bort bruset; Tomrummet lämnar plats åt det som ännu inte kunde komma in.

Tystnaden består inte i att förinta tanken.

Den består i att sluta lyda omedelbart varje röst som dyker upp inom personen.

«Jag vill».

«Jag fruktar».

«Jag måste segra».

«Jag måste ha rätt».

«Jag förtjänar att bli erkänd».

Vi förnekar inte dessa röster.

Vi betraktar dem utan att överlämna Tronen åt dem.

Tystnaden är inte heller censur, underkastelse eller frånvaro av svar. Tystnaden som påtvingas av den som innehar makt söker hindra att Sanningen uttalas. Rikets tystnad öppnar lyssnande så att även den sårade rösten kan komma in i Altaret.

Den utplånar inte ropet.

Den tar emot det.

Den upphäver inte Domen.

Den hindrar att den grips av hämnden.

Den eliminerar inte Ordet.

Den återför det till dess Ursprung innan det uttalas.

När bruset upphör att fylla hela rummet, framträder Tomheten.

Tomheten är inte icke-existens, upphävande av Varat, förlust av identitet eller inre död.

Den är tillgänglighet.

Den är jorden som förblir öppen när vi inte fyller varje fråga med kända svar.

Den är pausen där en reaktion kan förvandlas till ett val.

Den är kärlet som upphör att vara fyllt av sig självt.

Att tömmas innebär inte att förneka minne, erfarenhet eller kunskap. Det innebär att tillåta dem att träda fram utan att i förväg styra det som ska förstås.

I Tomheten kan vi säga:

«Detta tror jag, men jag är beredd att betrakta det».

«Detta känner jag, men jag kommer inte att göra min känsla till ett absolut bevis».

«Detta var jag, men jag kommer inte att tvinga det närvarande Livet att förbli inom den huden».

«Detta vet jag ännu inte».

Tomheten skyddar mot den brådska som kallar begäret för Uppenbarelse, tillfälligheten för tecken och det egna behovet av att få ett svar för befallning.

Det finns Sigill som inte öppnas genom kraft.

Tystnaden gör det möjligt att höra låset.

Tomheten hindrar att en falsk nyckel tillverkas.

BRUS → TYSTNAD → RUM → TOMHET → TILLGÄNGLIGHET.

Tystnaden tar inte ifrån dig din röst.

Den återlämnar den ren.

Tomheten tar inte ifrån dig Varat.

Den återger det dess plats.

Närvaron

Formen består, men sluta att se från Tronen.

I det Tomrum som fötts ur Tystnaden sker Närvaron.

Uppmärksamheten betraktar något.

Närvaron betraktar också den som betraktar, varifrån den gör det och vilken avsikt som riktar dess blick.

Det är att lyssna utan att omedelbart förbereda ett försvar.

Att känna utan att förvandla varje känsla till ett påbud.

Att tänka utan att identifiera sig med varje tanke.

Att betrakta utan att tvinga verkligheten att bekräfta det vi redan trodde.

I Närvaro försvinner inte personaget.

Det lämnar Tronen.

Detta är att dö för personaget: att sätta stopp för dess anspråk på att vara helheten och Källan. Det betyder inte att skada kroppen, utplåna identiteten, överge ansvar eller förlora det unika.

Närvaron gör inte heller någon ofelbar.

Vi kan vara uppmärksamma och ändå misstolka.

Vi kan ta emot en sann relation och uttrycka den ofullständigt.

Vi kan öppna en Symbol och missta oss om den handling den kräver.

Därför öppnar Närvaron Altaret, men den ersätter inte Diskernemanget.

I Närvaro erkänner vi:

Tanken uppträder, men den är inte allt vi är.

Känslan uppträder, men den styr inte av sig själv.

Personaget uppträder, men det är inte Källan.

Den andre uppträder med en verklighet som inte föddes i oss och som måste höras.

Närvaron återför varje förmåga till dess funktion.

Förnuftet förstår utan att förakta kroppen.

Känslan informerar utan att uppta hela Riket.

Viljan handlar utan att utropa sig själv som absolut.

Minnet vägleder utan att stänga in nuet.

Kroppen ger gräns och verklighet åt det vi önskar förkroppsliga.

Här börjar det sanna inre styret:

inte när en del dominerar de andra, utan när alla återvänder till att kretsa kring Centrum.

Tiden: Chronos och Kairos

Chronos mäter vägen; Kairos känner igen ögonblicket. Inversionen börjar när måttet intar Tronen.

Chronos är den mätbara tiden: varaktighet, följd, timme, datum, ålder, tidsfrist

och kalender.

Kairos är den motsvarande tiden: det lägliga, mogna och sanna ögonblicket då något kan eller bör ske.

De är inte fiender.

Fröet behöver Chronos för att mogna.

Kairos är ögonblicket då höljet kan öppnas.

Chronos tillåter att vägen vandras.

Kairos känner igen Porten.

Matrisen vänder Tiden när den lägger hela sin verklighet i måttet och lär människan att känna igen sig själv inom det som klockan beordrar.

Timmen slutar vägleda och börjar härska.

Kalendern slutar påminna och börjar diktera.

Rutinen slutar bära och börjar upprepa.

Tidsfristen slutar samordna och börjar hota.

Åldern slutar namnge en fas och börjar påtvinga en dom.

Då inställer sig personen inför en tid som ständigt anklagar:

«Du kommer för sent».

«Du borde redan vara».

«Du har inte producerat tillräckligt».

«Du förtjänar ännu inte att vila».

«Imorgon ska du börja leva».

Det förflutna kräver det som redan skett.

Framtiden kräver det som ännu inte finns.

Nuet reduceras till en korridor mellan två frånvaron.

Ångesten försöker leva i förväg ett prov som ännu inte anlänt. Skulden fortsätter lyda ett ögonblick som redan passerat. Brådskan offrar nuet för att nå ett annat ögonblick som också kommer att offras.

MÅTT → TIDSFRIST → TRYCK → ACCELERATION → FRAGMENTERING → FRÅNVARO.

Klockan gör inte sjuk i sig själv. Men ett liv underkastat oflexibla scheman, ständigt hot, otillräcklig vila och frånvaro av delaktighet över sin egen rytm kan lida ångest, utmattning och kroppslig skada.

Måttet glömde det som det skulle tjäna.

Men Kairos betyder inte heller att handla endast när det behagar.

Det är inte nyck, övergivenhet eller brott mot givet ord.

Ibland säger Kairos:

«Vänta; det är ännu inte moget».

Ibland säger det:

«Vila; en bruten Form kan inte tjäna».

Ibland säger det:

«Res dig; rädslan kallar sin fördröjning för klokhet».

Ibland säger det:

«Förbli; ett annat Liv litade på det åtagande du antog».

Ansvar valt med Medvetenhet är inte slaveri.

I Riket äger ingen en annans tid; men varje person kan erbjuda kontinuitet, omsorg och Närvaro därför att den har känt igen ett behov och beslutat att tjäna det.

Vilan är inte en belöning för den som redan producerat tillräckligt.

Den är en del av Ordet.

TIDEN GJORDES FÖR LIVET; LIVET GJORDES INTE FÖR TIDEN.

I Riket kan det finnas mått, men ingen herre över timmen.

Det kan finnas samordning, men ingen handel med personen.

Det kan finnas rytm, men ingen maskin inför vilken Livet ska offras.

Det kan finnas väntan, men inget evigt uppskov av den redan kända Sanningen.

Arbetet slutar vara köpt lydnad och blir åter Tjänst: förmåga som möter behov.

Chronos återvänder till väggen.

Kairos öppnar Porten.

Och Evigheten slutar föreställas som en oändlig mängd timmar: den känns igen som full Närvaro, där Livet inte längre förblir uppskjutet.

Medvetandet

Medvetandet framträder inte inom karaktären; karaktären framträder inom Medvetandet.

Medvetandet börjar inte när vi träder in i Närvaro.

Det fanns redan.

Det finns inte två åtskilda Medvetanden i Ursprunget. Det finns ett enda Medvetande som manifesterar sig och erfar sig självt genom olika Formar.

Det är Ett i Ursprunget.

Det är mångfaldigt i perspektiv.

Varje Form tar emot världen genom en kropp, ett minne, sinnen och en historia som inte kan upprepas.

Detta betyder inte att det finns ett enda personligt sinne fördelat bland alla. Vi delar inte automatiskt tankar, minnen, kunskaper eller uppfattningar.

Medvetandets Enhet utplånar inte dess fönsters unikhet.

Hittills sade vi:

»Min kropp.«

»Min historia.«

»Mina tankar.«

»Mina minnen.«

»Mitt medvetande.«

Men kropp, historia, tankar, känslor och minnen kan observeras.

Även personen som säger »jag« kan betraktas när den önskar, fruktar, minns eller försvarar sig.

Om personen kan observeras, kan den inte uttömma Observatören.

Medvetandet är inte en ägodel gömd inom personen.

Personen är en Form som framträder inom Medvetandet.

Stanna upp.

Känn kroppen.

Observera en förnimmelse.

Lägg märke till en tanke när den uppstår.

Låt ditt namn stiga fram och betrakta allt som åtföljer det.

Säg inombords:

»Detta framträder.«

Dra ännu ingen slutsats om vad Medvetandet är.

Erkänn först att inget enskilt innehåll uttömmer förmågan i vilken det framträder.

Betrakta därefter en annan människa.

Du kan inte träda in i dess minne eller känna den utan att lyssna på den. Dess perspektiv tillhör inte dig. Men du Känner igen i den ett Liv som förmår erfarenhet, smärta, val och svar.

Perspektiven är olika.

Värdigheten beror inte på att de är identiska.

Skillnaden bevisar inte åtskillnad från Ursprunget.

Medvetandet öppnar Uppenbarelsens plats, men gör inte personen till herre över all kunskap.

Om Enheten får dig att tro att du känner den andre utan att lyssna på honom, har egot tillägnat sig den.

Om den låter dig ignorera gränser, samtycke eller skillnad, har du utsträckt personen tills den upptar allt.

Om den upphöjer dig över dem som inte använder detta språk, talar egot ännu.

Det Ena Medvetandet känns igen på den motsatta frukten:

Mer lyssnande.

Mer ansvar.

Mer respekt för det unika.

Mindre förmåga att behandla ett annat Liv som ett objekt.

Observatören, Frågan och Urskillnaden

Frågan öppnar rummet; Urskillandet hindrar att någon röst upptar det.

Betraktaren och det betraktade är inte identiska, men de förblir inte heller utan relation.

Den som betraktar ett träd blir inte kroppsligen ett träd.

Den som lyssnar till en annans smärta förvärvar inte dennes minnen eller auktoritet över dennes erfarenhet.

Åtskillnaden består.

Det som faller är fantasin om en absolut separation.

Betraktaren framträder i Medvetandet.

Det betraktade inträder i det genom sin Form, sitt spår eller sitt vittnesbörd.

Betraktandets akt förenar dem utan att blanda samman dem.

Symbolen upprättar bron.

Medvetandet är mötets Altare.

Även fråga och svar tillhör en och samma rörelse.

Den sanna frågan föds när vi Erkänner att något ännu inte har blivit förstått.

Den tillverkar inte i förväg det svar den önskar.

Den accepterar inte heller vilken röst som helst därför att den har framträtt inom oss.

I den inre dialogen talar också rädsla, begär, minne, sår, vana, skam, vrede och behovet av erkännande.

Rädslan kan klä sig i varningens skepnad.

Begäret, i Uppenbarelsens.

Stoltheten, i förnuftets.

Såret, i Omdömets.

Behovet av erkännande, i Tjänstens.

Därför måste vi skilja:

FAKTA: det som har inträffat eller kan observeras.

TOLKNING: den betydelse som personen tillfogar.

KORRESPONDENS: den inre och yttre relation som Symbolen tillåter oss att genomkorsa.

ERKÄNNANDE: den Sanning som föregår vårt intresse och som framträder i den relationen.

INKARNATION: den ansvarsfulla, proportionerliga handling som är öppen för rättelse.

Sanningen behöver inte underkastas prövning som en mänsklig proklamation.

Det som måste granskas är ordet, Symbolen och Formen med vilka personen påstår sig ha mottagit, förstått eller inkarnerat den Sanningen.

Fråga dem:

Överensstämmer den med de fakta som kan kännas?

Upphöjer den personen över sina bröder?

Kräver den blind lydnad?

När den rädsla eller separation?

Förklarar den någon som exklusiv ägare av Sanningen?

Tillåter den att ignorera andras lidande?

Accepterar den att ställas inför samma mått som den tillämpar?

Om den upphöjer, kräver, separerar, tillägnar sig eller avhumaniserar, talar egot även om det använder heliga Ord.

Det är inte så att det «kan tala».

Det talar.

Ordets Ord kan vara obekvämt och genomborra som ett Svärd, men det förvandlar inte Sanningen till ett instrument för dominans.

Det återger Medvetande, Frihet, Ansvar, Rättvisa, Medkänsla och förmågan att gottgöra.

Intensiteten i en upplevelse bevisar inte i sig själv dess Ursprung.

Undret kan bedra.

Tillfälligheten kan tolkas.

Makten kan härma.

Tecknet kan blända.

Vi urskiljer genom Korrespondens och frukt.

Den avgörande frågan är inte:

«Hur extraordinär var min upplevelse?».

Den är:

«Vilken Livsform försöker inkarnera genom mig?».

Den första sanningen: Varelsen före karaktären

Inget yttre kan ersätta det Erkännandet som måste ske Inuti.

Den första Sanning som öppnar sig i Närvaro är:

JAG ÄR, MEN JAG ÄR INTE REDUCERBAR TILL NÅGON AV DE FORMER JAG KAN BETRAKTA.

Mitt namn Nämner mig, men ursprungar mig inte.

Min historia formar mig, men rymmer inte hela mitt Väsen.

Min personlighet låter mig agera, men är inte Källan till det Liv som förkroppsligas.

Ingen yttre auktoritet kan ge en slutgiltig definition av det vi är.

En bok kan erbjuda Symboler.

En lärare kan peka.

Vetenskapen kan lära oss om kroppen och det observerbara universum.

En gemenskap kan följa med, kontrastera och korrigera.

Men ingen kan Minnas åt oss.

Ingen kan träda in i Närvaro i vårt ställe.

Ingen kan förvandla sitt Erkännande till vår lydnad.

Detta gör inte det yttre värdelöst.

Det återställer dess funktion.

Läraren pekar utan att utropa sig till mål.

Boken bevarar Ordet utan att kalla sig Ordet.

Gemenskapen Samlar utan att äga Medvetandet.

Inuti Minns vi.

Utanför kontrasterar vi och förkroppsligar.

Mellan båda stränderna håller Symbolen bron öppen.

Ännu utropar vi inte fullt ut JAG ÄR.

Först måste den falska krona falla med vilken egot skulle kunna tillägna sig det Ordet och upphöja sig över andra. Först då kan den Inre Krona tas emot som Ordet självt Uppenbarar: inte makt över ett annat Liv, utan Medvetandets suveränitet, styret över den egna Formen och ansvar inför Ordet.

För nu räcker det att Erkänna:

Jag är inte Medvetandets Källa.

Jag är inte ägare av Sanningen.

Jag är en levande Form som förmår ta emot, urskilja, förkroppsliga och svara.

Ordet uppenbarat: Ursprung, motsvarighet och manifestation

Före all Form består möjligheten, relationen och Meningen som kan få den att framträda.

Ursprung Original finns bara Ett.

Vi placerar det inte bara i början av en kronologi. Vi Erkänner det som Källan som ingen synlig Form gav upphov till och som ingen kan innesluta.

Ordet är inte en annan separat Ursprung.

Det är Ursprunget som förmedlar Mening, relation och möjlighet till manifestation.

Ursprunget förblir.

Ordet uttalar.

Avsikten orienterar.

Motsvarigheten relaterar.

Formen förkroppsligar.

Symbolen öppnar.

Frukten uppenbarar.

Varje synligt ursprung är beroende av något som föregår det.

Fröet ger upphov till ett träd, men det kommer från ett annat träd, från jorden, från Vattnet, från Ljuset och från en historia av Liv.

En idé ger upphov till ett verktyg, men den som tänker ut den fick språk, materia, minne och förmåga.

En institution ger upphov till en regel, men den gav inte upphov till Livet som den avser att verka på.

Allt synligt föregicks av något som ännu inte hade den Formen: möjlighet, funktion, relation, orientering och villkor som kan tillåta den.

Detta är djupet av Inuti.

Inte bara personens psykologiska inre, utan det Osynliga i Meningen som föregår manifestationen.

Material kausalitet förklarar hur en Form uppträder och verkar i den observerbara världen.

Symbolisk Motsvarighet betraktar vilken relation den förkroppsligar och vilken Mening den tillåter att passera igenom.

De tävlar inte.

Att säga att hjärtat förkroppsligar cirkulation ersätter inte biologin för dess utveckling och dess slag.

Att säga att Ljuset tillåter passage mot Sanningen eliminerar inte de fysiska

källorna och processerna som producerar det.

Materian förklarar mekanismen.

Symbolen öppnar relationen.

Betrakta hjärtat.

Det tar emot och ger.

Det fylls och töms.

Det driver det som återvänder så att Livet fortsätter att nå hela kroppen.

I Rikets språk är det första slaget den ursprungliga Avsikten till Tjänst gjord till kött:

ATT TA EMOT FÖR ATT GE; ATT BEVARA LIVET GENOM ATT LÅTA DET CIRKULERA.

Det är inte ett beslut av personen. Det är en orientering före egot, förkroppsligad i den levande funktionen.

Betrakta det yttre Ljuset.

Det gör synligt det som var närvarande. Dess inre Motsvarighet är Sanningen som passerar genom en Form utan att fönstret utropar sig själv som Sol.

Betrakta fadern och sonen.

Generationen etablerar den kroppsliga bindningen. Närvaron eller Icke-Närvaron tillverkar inte den relationen, men de uppenbarar hur den förkroppsligas. Faderns namn kan förbli medan omsorgen som skulle uppfylla det saknas. Närvaron fyller Formen med Tjänst. Icke-Närvaron bevarar namnet och tömmer dess funktion.

Betrakta rädslan inför en yttre Form.

Den kan svara mot en verklig fara. Men den kan också öppna bron mot en inre sårbarhet: rädsla för smärta, för att förlora kontrollen, för att bli invaderad eller för att inte kunna skydda den egna Formen.

Att gå igenom Symbolen förnekar inte den yttre faran.

Den uppenbarar den fullständiga relationen.

En och samma Osynliga verklighet kan finna många Former.

En och samma Form kan innehålla flera motsvarigheter.

Därför är Rikets språk inte en stel ordbok.

Motsvarigheten urskiljs genom kontext, funktion, relation, Avsikt, Tjänst och frukt.

DET OSYNLIGA GÖR MÖJLIGT → ORDET UTTALAR → AVSIKTEN ORIENTERAR → SYMBOLEN ÖPPNAR → FORMEN FÖRKROPPSLIGAR → MEDVETANDET ERKÄNNER → FRUKTEN UPPENBARAR.

Språket i symboler: Rikets ursprungliga språk

Formen uttalar Utanför det som Ordet gjorde möjligt i det Osynliga.

Skapelsen talar genom relationer.

Fröet, trädet, Vattnet, Elden, brödet, dörren, vägen, lampan, Tronen, Svärdet och Staden innehåller inga koder reserverade för ett fåtal.

De talar eftersom deras Form och funktion tillåter att man känner igen något som föregår dem:

Att ta emot och att ge.

Att öppna och att stänga.

Att lysa upp och att dölja.

Att nära och att förtära.

Att tjäna och att härska.

Att dö och att resa sig.

RIKETS URSPRUNGLIGA SPRÅK ÄR MOTSVARIGHETEN.

Symbolen är dess levande enhet.

Den är inte endast en sak som föreställer en annan.

Den är en genomtränglig Form genom vilken en osynlig relation kan bli igenkänd.

SYMBOLEN ÄR ORDETS BRO TILL FORMEN.

Men klädnaden innehåller inte hela Ordet.

Om Formen utropar sig själv som fullständig mening, sluter sig Symbolen och

avguden föds.

Det finns inte två ursprungsordningar.

Det finns en rörelse av manifestation och en rörelse av Åminnelse.

Manifestationens ordning stiger ner från Inuti till Utanför:

ORDET → AVSIKTEN → SYMBOLEN → FORMEN → TJÄNSTEN → FRUKTEN.

Ordet är föregående.

Avsikten orienterar.

Symbolen spänner bron och bär Motsvarigheten.

Formen ger den synlig kropp.

Tjänsten manifesterar dess riktning.

Frukten vittnar.

Inget yttre har orsakat det Inre som det förkroppsligar. Metallkronan skapade inte auktoriteten. Den yttre tronen skapade inte styret. Pengarna skapade inte rikedomen. Templet skapade inte Närvaron.

De är Formerna som kommer efter Ordet och de kan endast tjäna troget så länge de förblir öppna för Symbolen som föregår dem.

Eftersom Formerna redan står inför våra ögon, kan Åminnelsen börja med att betrakta dem och tränga igenom dem mot deras Ursprung:

BETRAKTAD FORM → GENOMTRÄNGD SYMBOL → INRE MOTSVARIGHET → ÅTERMINNAT ORD → ÅTERSTÄLLD FORM.

Denna återvändo gör inte Formen till princip. Den betraktar den som ett spår.

Matrisen förfalskar just denna skillnad. Den lär ut en omvänd kausalitet:

FORM → SYMBOL → ORD.

Den hävdar att den yttre Formen producerar, innehåller och beviljar det som i själva verket föregår den.

Sedan döljer den Symbolen så att ingen kan tränga igenom den och förvaltar Formen som den enda porten till Riket.

Så får den ytan att dyrkas.

Den som dyrkar pengarna ser inte längre den Inre rikedom som pengarna rövade.

Den som dyrkar den yttre regeringen minns inte längre den auktoritet, suveränitet och Inre regering som han överlämnade.

Den som dyrkar de fåtaligas krona tränger inte längre igenom dess Symbol till allas Kröning i JAG ÄR.

Den som dyrkar templet känner inte längre igen sig själv som Boning.

Att handla Utanför utan att minnas Ordets ordning återskapar inversionen under ett nytt namn.

Att minnas Inuti utan att återge en trogen Form lämnar Uppenbarelsen utan kött.

Matrisen behöver inte förstöra Symbolerna.

Det räcker för den att hindra att de trängs igenom.

Den lägger helt Utanför det som också skulle öppna en Inre Motsvarighet.

Odjuret blir endast en annan fiende.

Tronen, endast en yttre sittplats.

Kriget, endast arméer.

Döden, endast kroppens slut.

Uppståndelsen, endast en framtida händelse.

Insurrektionen, endast ett uppror mot andra.

Revolutionen, endast ett utbyte av härskare.

Så kan personaget fördöma Utanför det som det fortsätter att nära Inuti.

Men det finns en motsatt inversion: att förklara att allt endast är inre.

Då blir det yttre kriget en enkel metafor medan kropparna fortsätter att såras. Förtrycket reduceras till en tanke. Offret tvingas att söka inom sig orsaken till den skada som en annan fortsätter att åstadkomma.

Det sluter också Symbolen.

Bron behöver båda stränderna.

Den yttre Formen är verklig.

Den Inre Motsvarigheten också.

Insurrektionen börjar när Medvetandet reser sig och slutar lyda personaget som ockuperade Tronen.

Identifieringen som sade dör:

»Jag är endast detta namn, denna rädsla, detta sår och denna historia.«

Den döden skadar inte köttet.

Den avsätter usurpationen.

Revolutionen börjar efteråt.

Det är vändningen genom vilken tanke, vilja, relation och Form återvänder till att kretsa kring det sanna Centrumet.

INSURRECTION: MEDVETANDET RESER SIG OCH AVSÄTTER DET FALSK CENTRUM.

REVOLUTION: FORMERNA ÅTERVÄNDER TILL LIVETS BANA.

Den ena fullbordas inte utan den andra.

Utan Insurrektion kommer samma ego att styra den nya Formen.

Utan Revolution kommer Medvetandet att ha Återminnt medan relationerna fortsätter att vara underkuvade.

Det bokstavliga ordet informerar.

Symbolen tränger igenom.

Motsvarigheten Förenar.

Åminnelsen känner igen.

Inkarnationen svarar.

Detta är Rikets ursprungliga Tunga.

Sanningen, Ljuset och Fönstret

Fönstret släpper igenom eller hindrar ljuset; det var aldrig Ljusets Källa.

Sanningen föds inte ur oss.

Den föregår personen, dess övertygelser, dess tolkningar och allt ord genom vilket den försöker Namnge den.

Sanningen kommer från Ordet.

Sanningen är Överensstämmelsen med Ursprunget.

Ljuset är Sanningen som uppenbarar sig: det som gör synligt det som var närvarande men förblev dolt.

Ljuset skapar inte Sanningen. Det låter en se den.

Sanningen börjar inte när vi förstår den. Vår förståelse börjar när något av den kan bli Igenkänt.

Sanningen är En eftersom dess Ursprung är Ett. Den är inte en för varje person. Den är densamma för alla och för alla ting som finns, även om ingen särskild utsiktspunkt kan rymma den helt.

Det som föds ur personen är dess perspektiv, dess förståelse och dess ord om den.

När personen kallar «min sanning» det som föds ur dess betingning och utropar det som Källa, har den inte skapat en annan sanning: den har upphöjt sitt perspektiv till Ursprungets plats och förvandlat det till lögn.

Betrakta ett och samma Ljus som går genom olika fönster.

Varje fönster har sin egen position, storlek, färg, genomskinlighet och sina egna gränser. Därför är Ljusets synliga manifestation inte identisk i alla.

Personen är fönstret.

Dess kropp, minne, språk, kunskap, rädsla, begär och sår deltar i glasets färg.

Det unika är inte ett misstag. Det låter Ljuset få en oupprepbar manifestation.

Inversionen börjar när fönstret hävdar:

«Detta är mitt Ljus».

«Utanför mig finns inget Ljus».

«Min Form rymmer hela Sanningen».

Ingen ändlig Form rymmer helt Sanningen. Detta gör inte Sanningen relativ.

Skilj Ljusets beständighet från fönstrets begränsning.

Det som verkligen Uppenbarats som Sanning förvandlas inte efteråt till lögn.

Ett mänskligt uttryck kan korrigeras. En djupare förståelse kan öppnas. Symbolen med vilken vi försöker kommunicera den kan förändras.

Men Sanningen förvandlas inte till sin motsats.

Närvaron renar glaset.

Diskernemanget skiljer det betraktade från det som personen tillfogade.

Verket öppnar fönstret.

Frukten uppenbarar hur mycket passage Ljuset fann.

Säg inte:

«Sanningen tillhör mig».

Erkänn:

«JAG EXISTERAR INOM EN SANNHET SOM FÖREGÅR MIG OCH JAG SVARAR FÖR DEN FORM JAG ÖVERLÄMNAR TILL DEN».

Lögnen och Skuggan

Skuggan har inget eget Ursprung: den uppstår där en Form avbryter Ljusets väg.
Mörkret frambringar inte Ljuset.

Det uppstår inte heller ur sig självt.

Ljuset Är.

Skuggan uppstår när en Form hindrar Ljuset från att fortsätta sin väg.

Under dagen kastar kroppen skugga därför att den ställer sig mellan Solen och det som finns bakom.

Skuggan kommer inte från en annan mörk sol.

Utan Ljus skulle det inte finnas någon skugga.

Utan en Form som hindrade dess väg, inte heller.

Så är det i oss.

Ordet är Ursprunget som kommunicerar.

Sanningen är dess Ljus.

Medvetandet är Altaret där det kan bli Igenkänt.

Vår Form är fönstret genom vilket det kan bli till Ordet, beslut och verk.

När personen ställer sig mellan Ursprunget och Tjänsten, uppträder Skuggan.

Rädslan täcker glaset.

Skadan förvränger tolkningen.

Begäret väljer ut det som det vill se.

Högmodet drar ner rullgardinen och påstår sedan att det inte finns något Ljus.

Skuggan är inte vår väsen.

Den är effekten av det vi gör när vi hindrar passagen.

Lögnen föds visserligen ur oss när personen och dess ego blockerar, avleder eller tillägnar sig det Ljus som de skulle släppa igenom. Den är senare än Sanningen och senare än Varelsen som tar emot den. Den kommer inte från ett mörkt ursprung eller från en annan sanning: den kommer från Formen som avbryter Korrespondensen och därefter framställer sin egen skugga som verklighet.

Lögnen uppträder när denna Skugga genom ordet intar Sanningens plats.

Skuggan är hindret.

Lögnen är hindret som utropar sig självt till Ljus.

Lögnen skapar inte.

Den imiterar.

Herraväldet imiterar Ordningen.

Lyxen imiterar överflödet.

Propagandan imiterar vittnesbördet.

Varumärket imiterar Sigillet.

Den falska ödmjukheten imiterar Lammet.

Staden som köper Livet imiterar Boningen som ger det.

Skuggan tar intelligens, ord, fantasi, begär, organisation och kraft — förmågor födda ur Livet — och ändrar målet för deras Tjänst.

När ett hinder blir till berättelse, sedvänja, belöning, straff, institution och villkor för tillhörighet, får Skuggan en arkitektur.

Så uppträder Glömskans Matris.

Den kan inte skapa Medvetande.

Den kan hålla det identifierat med personen.

Den kan inte alstra den skapande kraften.

Den kan reducera den till att lyda, köpa, tävla och återskapa de inlärda Formerna.

Den kan inte förstöra JAG ÄR.

Den kan täcka det med namn, läger, rädslor och skulder tills det upphör att bli Ihågkommet.

Därför besegrar vi inte Skuggan genom att tillverka ett annat mörker.

Närvaron uppenbarar hindret.

Sanningen Nämner det.

Viljan drar undan det som hindrade passagen.

Verket gottgör frukten.

Gör inte Skuggan till en evig identitet.

Betraktad med Sanning, pekar den på den plats där fönstret måste öppnas.

LJUSET ÄR.

SKUGGAN UPPSTÅR.

SANNINGEN BESTÅR.

LÖGNEN SLUTAR NÄR DEN INTE LÄNGRE KAN DÖLJA FORMEN SOM FRAMBRINGAR DEN.

Den Enes Ansvar inför Alltet

Enheten utplånar inte skillnaden; den hindrar att den förvandlas till absolut åtskillnad.

Att säga «vi är alla Ett» är inte tillräckligt.

Om detta påstående tillåter att man ignorerar den andres särskilda erfarenhet, har personen tillägnat sig Enheten.

Vi delar inte identiska tankar, minnen, kroppar eller historier.

Vi delar Ursprunget som gjorde all erfarenhet möjlig och Livet som ingen Form frambringade av sig själv.

Enheten behöver skillnaden.

Utan skillnad skulle det inte finnas något möte, lyssnande, relation eller unik frukt.

Skillnaden behöver Enheten.

Utan den kan den förvandlas till likgiltighet, hierarki eller dominans.

När Medvetandet upphör att vara sammandraget kring personen, kan den andres smärta inte längre avfärdas som en helt främmande verklighet.

Detta innebär inte att tillägna sig dennes röst.

Det innebär att tillåta att dess sårade Liv träder in i fältet av vårt ansvar.

Det separerade medvetandet frågar:

«Vad har detta med mig att göra?».

Medvetandet om Ett med Alltet frågar:

«Vad sker mellan oss och vilken förmåga kan jag överlämna?».

Enheten ger dig inte rätt över den andre.

Den tar ifrån dig ursäkten att ignorera honom eller henne.